

Sygn. akt III AUa 67/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Robert Kuczyński

Sędziowie: SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)

SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko

Protokolant: Robert Purchalak

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. M. (1), A. M. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji M. M. (1) i A. M. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 listopada 2015 r. sygn. akt V U 354/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od wnioskodawców na rzecz strony pozwanej po 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania M. i A. M. (1) od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 4 grudnia 2014 r., którymi organ rentowy stwierdził, że A. M. (1) jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność M. M. (1) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wypadkowemu i zdrowotnemu od 1 września 2011 r. do 30 czerwca 2014 r. i ustalił jednocześnie podstawę wymiaru składek na ww. ubezpieczenia, a kolejną stwierdził kwotę należnych składek na Fundusz Pracy.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

W dniach 19 i 22 września 2014 r. organ rentowy przeprowadził kontrolę u płatnika składek (...) M. M. (1). W wyniku tej kontroli zarzucono płatnikowi, że w okresie od września 2011 r. do czerwca 2014 r. A. M. (1) - jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą działalność gospodarczą - nie posiadał innego tytułu do ubezpieczeń społecznych.

Tymczasem A. M. (1) był zgłoszony przez płatnika składek do ubezpieczenia zdrowotnego jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą od 1 września 2009 r. do 30 czerwca 2014 r.

Następnie po przeprowadzeniu kontroli płatnik składek, w dniu 9 października 2014 r. przesłał w formie elektronicznej do ZUS dokument ZUS ZWEA, w którym wyrejestrował A. M. (1) od 1 września 2011 r. z obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego.

A. M. (1) i M. M. (1) pozostają w związku małżeńskim od 15 października 1998 r. W trakcie małżeństwa, w dniu 24 lutego 2009 r. zawarli umowę o ustanowieniu rozdzielności majątkowej oraz częściowym podziale majątku wspólnego. Pomimo tego pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym.

M. M. (1) jest zgłoszona w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej pod firmą M. M. (1) (...) w O. od 19 października 2007 r. i prowadzi działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami.

W okresie od 1 września 2009 r. do 30 czerwca 2014 r. A. M. (1) był zgłoszony do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą.

A. M. (1) w latach 2010 - 2014 uzyskiwał przychód z tytułu sprzedaży nieruchomości należących do jego majątku odrębnego.

W okresie od 1 września 2011 r. do 30 czerwca 2014 r. A. M. (1) współpracował z M. M. (1) przy prowadzeniu przez nią jej działalności gospodarczej, tj. (...) „ARDOM” w O.. W okresie tym skarżący był upoważniony do dysponowania środkami na rachunku bankowym M. M. (1) jako przedsiębiorcy. W ramach współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej A. M. (1) reprezentował firmę (...) przy zawieraniu umów pośrednictwa z T. H. (1) i J. B..

T. H. (1), szukając firmy pośredniczącej w obrocie nieruchomościami, skontaktował się telefonicznie z A. M. (1). Następnie spotkał się z nim osobiście w biurze firmy przy Placu (...). Z kolei A. C., przy okazji kupna domu spotkała w biurze firmy A. M. (1), następnie zetknęła się z nim, gdy oglądała nieruchomość na budowie w C., przy okazji spotkania z deweloperem.

Decyzjami z dnia 4 grudnia 2014 r. nr (...) i nr (...) organ rentowy stwierdził, że A. M. (1) jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz stwierdził, że M. M. (1) jest zobowiązana z tego powodu do uiszczenia należnych składek na Fundusz Pracy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie jest zasadne. Sąd ten, przytaczając treść przepisów art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 9 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 66 pkt 1 lit. c ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych i art. 104 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wskazał, że spór w sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy strony współpracowały przy prowadzeniu przez M. M. (1) działalności gospodarczej. Sąd uznał za istotne, że zaskarżona decyzja objęła obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym A. M. (1) jako osobę współpracującą za okres, za który był on zgłoszony przez M. M. (1) do ubezpieczenia zdrowotnego właśnie jako osoba współpracująca przy prowadzeniu działalności gospodarczej, a za który nie podlegał takiemu ubezpieczeniu z innego tytułu. Z kolei skarżący twierdzili, że zarówno samo zgłoszenie, jak również utrzymywanie tego stanu aż do momentu kontroli było następstwem pomyłki. W ocenie Sądu z zeznań I. S. nie wynika, aby zgłoszenie A. M. (1) do ubezpieczenia zdrowotnego było następstwem jakiegoś błędu, a nie celowym działaniem. Co więcej przeciwko uznaniu tego za oczywistą omyłkę, w ocenie tego Sądu, przemawiał również stosunkowo długi okres, przez który taki stan rzeczy był utrzymywany. W tej sytuacji Sąd ten uznał, że skoro nie ma dowodów pozwalających na uznanie, że zgłoszenie było następstwem jakiegoś błędu, to zdaniem Sądu prowadzi to do uznania, że zgłoszenie tego dokonano celowo, co musi rodzić domniemanie faktyczne, że strony jednak przez okres, za który dokonano zgłoszenia, przy prowadzeniu tej działalności współpracowały.

Jak podał Sąd pierwszej instancji w rozpatrywanej sprawie skarżący nie negowali, że pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym, wspólnie wychowują dwoje małoletnich dzieci. Skarżący nie negowali również samego wyliczenia wysokości przypisanych składek na Fundusz Pracy, negując jedynie samą zasadę, która doprowadziła do takiego rozliczenia.

Zaoferowane zeznania świadków U. P. i I. S., a także zeznania skarżącego, że współpraca między małżonkami nie miała nigdy miejsca, zdaniem Sądu, stały w sprzeczności z dowodami z dokumentu w postaci umów pośrednictwa, które w imieniu firmy (...) zawierał A. M. (1) z T. H. (1) czy J. B.. Powodowało to konieczność uznania, że świadkowie albo nie mają wiedzy o rzeczywistej sytuacji w firmie albo jako osoby jednak współpracujące z (...), nie chciały tej sytuacji rzetelnie opisać. Z kolei sam A. M. (1) jest jako mąż M. M. (2) niewątpliwie zainteresowany korzystnym dla niej rozstrzygnięciem.

Natomiast strona pozwana na okoliczność współpracy A. M. (1) przy prowadzeniu działalności gospodarczej przedstawiła nie tylko wspomniany wyżej dowód z dokumentów w postaci umów pośrednictwa, gdzie w imieniu firmy (...) występował właśnie A. M. (1), ale również dowód z zeznań świadków T. H. (1) i A. C.. Istotne jest, że oboje świadkowie - przypadkowi klienci, czyli osoby niezwiązane z żadną ze stron sporu i przez to wiarygodni, zgodnie zeznali, że w ich kontaktach z firmą (...) reprezentował tę firmę również A. M. (1). W tej sytuacji Sąd uznał, że czynności wykonywane przez A. M. (1) na rzecz firmy (...) nie miały charakteru pobocznego, czy nie związanego z profilem działalności tej firmy, ale wręcz przeciwnie miały istotne znaczenie dla jej funkcjonowania i uzyskiwanych przez nią przychodów z działalności podstawowej.

W ocenie Sądu dowody w postaci umów pośrednictwa zawieranych w imieniu firmy (...), upoważnienie dla A. M. (1) do dysponowania środkami na firmowym koncie, kontakty służbowe z klientami firmy - w zestawieniu z faktem zgłoszenia skarżącego do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego przez M. M. (1) i utrzymywanie tego przez stosunkowo długi okres - prowadzą do konstatacji, że w spornym okresie współpracował on z żoną przy prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Dowody te przemawiają również za uznaniem, że była to współpraca o istotnym ciężarze gatunkowym i bezpośrednio związana z przedmiotem działalności M. M. (1), skoro dotyczyła samego zawierania umów pośrednictwa, a nie - jak zarzucali skarżący, jedynie okazjonalnej pomocy przy czynnościach pobocznych.

W tym stanie faktycznym i prawnym Sąd uznał, że zaskarżone decyzje opowiadają prawu i brak jest podstaw do ich zmiany.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyli M. i A.M., zastępowani przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, zarzucając orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że A. M. (1) w okresie od 1 września 2011 r. do 30 czerwca 2014 r. był osobą współpracującą przy prowadzeniu działalności gospodarczej przez M. M. (1), podczas gdy w rzeczywistości w ww. okresie nie spełniał warunków niezbędnych do uznania go za osobę współpracującą;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że czynności wykonywane w okresie od 1 września 2011 r. do 30 czerwca 2014 r. przez A. M. (1) miały istotne znaczenie dla funkcjonowania i uzyskiwania przychodów przez firmę prowadzoną przez M. M. (1), podczas gdy w rzeczywistości miały one charakter poboczny;
3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to:
 - art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że skarżący nie udowodnili okoliczności, z których wywodzili skutki prawne, podczas gdy zaoferowali logiczne i wzajemnie uzupełniające się dowody w postaci dowodów z dokumentów (PIT-y ubezpieczonego, umowa o rozdzielnosci majątkowej, wydruki z rachunków bankowych), zeznań świadków, a to I. S. oraz U. P., a nadto dowód z przesłuchania ubezpieczonego, a dowody te były ze sobą spójne i wzajemnie się uzupełniały, a co za tym idzie brak jest podstaw do odmówienia im wiarygodności;

- art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegające na pełnym pominięciu dla oceny zasadności roszczenia powoda dowodu z przesłuchania ubezpieczonego oraz z zeznań świadków I. S. oraz U. P., a w konsekwencji błędnym przyjęciu na etapie wyrokowania, że stanowisko skarżących nie zostało udowodnione, polegające również na wyprowadzeniu z materiału dowodowego, a to z zeznań świadków T. H. (1) oraz A. C., wniosków z nich nie wynikających, a mianowicie, że A. M. (1) współpracował z M. M. (1) w spornym okresie, reprezentując ją przy zawieraniu umów pośrednictwa, a nadto przyjęcie, że prezentowane przez organ stanowisko jest prawidłowe, pomimo braku oparcia go jakimkolwiek dowodami w sprawie, przez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie, że zgłoszenie A. M. (1) do ubezpieczenia zdrowotnego nie było oczywistą omyłką, a celowym działaniem, a w konsekwencji uznanie, że brak jest w sprawie dowodów pozwalających na uznanie, że zgłoszenie było następstwem jakiegoś błędu, pomimo że wynika to wprost z zeznań świadka I. S. oraz przesłuchania w charakterze strony A. M. (1), a zeznania te były logiczne i konsekwentne, a nadto spójne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, zatem nie było podstaw do odmówienia im wiarygodności;
- art. 231 k.p.c. poprzez zastosowanie w sprawie instytucji domniemania faktycznego w sytuacji braku podstaw;
- art. 328 k.p.c., polegające na braku dokładnego wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodów, na których Sąd się oparł, rozstrzygając, że stanowisko Skarżących jest niezasadne, a ich odwołanie winno zostać oddalone;

4. naruszenie prawa materialnego, a to:

- art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz.U.2014.121 j.t. ze zm.), poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że skarżący nie wykazali zasadności swojego stanowiska i nie wypełnili przesłanek wynikających z tego przepisu w toku postępowania, podczas gdy zaofiarowali wyczerpujący i wystarczający materiał dowodowy na okoliczność braku podstaw do uznania A. M. (1) za osobę współpracującą w spornym okresie z M. M. (1) przy prowadzeniu przez nią działalności gospodarczej oraz przez błędne rozłożenie w niniejszej sprawie przez Sąd ciężaru dowodu i w konsekwencji przyjęcie, że na Skarżących spoczywa obowiązek udowodnienia, że czynności wykonywane przez Ubezpieczonego były czynnościami okazjonalnymi, sporadycznymi, co skutkowało uznaniem przez Sąd, że Skarżący temu obowiązkowi nie podoleli (pomimo, że zaofiarowali szeroki, spójny materiał dowodowy w tym zakresie), podczas gdy w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ciężar dowodzenia spoczywa na organie rentowym, który winien udowodnić okoliczność, że czynności wykonywane przez Ubezpieczonego posiadały cechy istotności, bezpośredniości, stabilności i zorganizowania oraz były wykonywane przez znaczący czas i ze znaczącą częstotliwością, a nie, że to na organie leżał ciężar wykazania okoliczności, że czynności wykonywane przez Ubezpieczonego posiadały cechy istotności, bezpośredniości, stabilności i zorganizowania i były wykonywane przez znaczący czas i ze znaczącą, z których to okoliczności ten wywodził skutki prawne;
- art. 8 ust. 2 ustawy z dnia z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej: usus) poprzez błędną subsumcję i zastosowanie go w stanie faktycznym niniejszej sprawy, podczas gdy brak było podstaw do uznania A. M. (1) za osobę współpracującą w spornym okresie;
- art. 8 ust. 11 usus poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że A. M. (1) jest osobą współpracującą z M. M. (1) przy prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, podczas gdy nie spełniał ustawowych przesłanek warunkujących objęcie go dyspozycją powołanego przepisu;
- art. 6 ust. 1 pkt 5 usus poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy;
- art. 66 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. poz. 1027 ze zm.) poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy;

- art. 104 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2015.149), poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy.

Wskazując na powyższe apelujący wnieśli o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy.

W odpowiedzi na apelację skarżących organ rentowy wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawców nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok został oparty na prawidłowych ustaleniach faktycznych, po przeprowadzeniu niewadliwej oceny dowodów i nie narusza wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego oraz materialnego.

Sporne w niniejszej sprawie, w świetle zarzutów apelacji oraz treści zaskarżonej decyzji, pozostaje ustalenie, czy zasadnie organ rentowy stwierdził, że A. M. (1) podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu współpracy z żoną przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej. Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz.U.2016.963) obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz osoby z nimi współpracujące. Objęcie ubezpieczeniem zarówno obowiązkowym, jak i dobrowolnym nastąpić może tylko wówczas, gdy osoba zgłaszana do ubezpieczeń spełnia określone warunki. W myśl art. 8 ust. 11 ww. ustawy za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz zleceniobiorcami, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5, uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu tej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej lub umowy zlecenia; nie dotyczy to osób, z którymi została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że M. i A.M.pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym i wychowują wspólne dzieci. Apelujący zarzucił naruszenie przez Sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c. przez przyjęcie sprzecznie z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego ustaleń, że odwołujący się faktycznie świadczył w spornym okresie pracę jako osoba współpracująca z małżonką, prowadzącą działalność gospodarczą. Podkreślenia wymaga, że skutecznie postawiony zarzut naruszenia przez Sąd ww. przepisu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów. Zatem tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna - czego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżący we wniesionej apelacji nie uczynił. A. M. (1) nie wykazał, aby ocena Sądu Okręgowego, co do ustaleń, że współpracował on przy prowadzeniu działalności gospodarczej prowadzonej przez żonę była rażąco wadliwa. W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak w sprawie wystarczających dowodów pozwalających zanegować prawidłowość ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, wobec czego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mógł zostać uwzględniony.

Mając na uwadze treść zgromadzonego materiału dowodowego, w tym dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS i osobowych źródeł dowodowych, Sąd Okręgowy niewadliwie ustalił, że A. M. (1) wykonywał na rzecz biura swojej żony czynności o takim ciężarze gatunkowym, który należy uznać za współpracę. Przed wszystkim reprezentował on przedsiębiorstwo M. M. (1) w kontaktach z klientami, miał pełnomocnictwo do dysponowania środkami na jej

koncie bankowym, a co najważniejsze zawarł w imieniu jej biura umowy pośrednictwa. Istotne jest także, że ze strony internetowej (...) wynika, że jest jednym z dwóch agentów, obok U. P., z którymi należy się kontaktować w celu skorzystania z usług przedmiotowego biura nieruchomości. Dla oceny przedmiotu sporu ważna jest także podana przez samą wnioskodawczynię informacja, że od wielu lat choruje ona na nawracającą depresję oraz niedoczynność nadnerczy, co z pewnością uniemożliwia jej systematyczne wykonywanie obowiązków w pełnym zakresie. W tych okolicznościach nie sposób nie przyjąć, że A. M. (1) w sposób stały i istotny bierze udział w prowadzeniu działalności przez swoją żonę.

Utrwalone jest już w orzecznictwie stanowisko, które akceptuje Sąd Apelacyjny, że za współpracującego przy prowadzeniu działalności pozarolniczej można uznać tylko taką osobę, która na rzecz tej działalności wykonuje prace takiego rodzaju, rozmiaru i częstotliwości, które mają wymiar ekonomiczny i organizacyjny na tyle istotny, że mogą być postrzegane jako współpraca przy prowadzeniu tej działalności. Taką natomiast działalność w ocenie Sądu Apelacyjnego prowadził A. M. (1). Zaprzeczeniem tej sytuacji nie może być sam fakt podpisania przez strony, umowy o rozdzieleniu majątkowej, tym bardziej, że okoliczności tej wnioskodawcy nie zgłosili w organie rentowym, ani też nie była ona znana osobom trzecim.

Potwierdzeniem słusznej oceny dokonanej przez organ rentowy oraz Sąd pierwszej instancji jest także zgłoszenie przez płatnika (...) M. M. (1) A. M. (1) do ubezpieczenia zdrowotnego jako osoby współpracującej przy prowadzeniu działalności gospodarczej w latach 2009 - 2014, a więc w latach, których dotyczy decyzja. Dopiero po przeprowadzeniu przez ZUS postępowania kontrolnego, płatnik dokonał wyrejestrowania apelującego z dniem 1 września 2011 r. Za zupełnie nieprawdopodobne i naiwne należy uznać stanowisko wnioskodawców, że ta trwająca przez kilka lat sytuacja ubezpieczeniowa A. M. (1) była następstwem pomyłki. Zaznaczenia wymaga, że osoba prowadząca działalność gospodarczą powinna z dużo wyższą starannością kontrolować swoją sytuację nie tylko finansową, osobową, lecz również tę, dotyczącą wiążących się z prowadzeniem przedsiębiorstwa, stosunków ubezpieczeniowych.

Mając to na uwadze, w ustalonym przez Sąd Okręgowy stanie faktycznym, stwierdzić należy, że zarówno rodzaj wykonywanych przez A. M. (1) czynności, ich częstotliwość, rozmiar pozwala na uznanie, że spełnia on kryterium współpracy przy prowadzonej przez jego żonę działalności w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy systemowej. Skarżący podjęli nieudaną próbę przekonania, że rola męża wnioskodawczyni przy prowadzeniu przez nią działalności gospodarczej była mniejsza niż to przedstawił organ rentowy.

Z tych względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach zostało wydane w oparciu o art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.), przy uwzględnieniu, że organ rentowy reprezentowany był przez tego samego pełnomocnika.

SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Robert Kuczyński SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko